

22 Οκτωβρίου 2021

Όσιος Δωρόθεος: Όσο ενώνεται κανείς με τον πλησίον, τόσο ενώνεται και με το Θεό

/ Σοφίας Πατερικής Απαύγασμα

Άγιος αββάς Δωρόθεος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=324242>

Αν λοιπόν είμαστε ένα σώμα και μέλη ο ένας του άλλου, τότε, όταν υποφέρει ένα μέλος, υποφέρουν όλα τα μέλη.

Τι νομίζετε ότι είναι τα κοινόβια;

Δεν καταλαβαίνετε, ότι είναι ένα σώμα όλοι, και ότι καθένας είναι μέλος του άλλου;

Όσοι διοικούν, είναι η κεφαλή.

Όσοι προσέχουν και διορθώνουν, είναι τα μάτια.

Όσοι ωφελούν με λόγο, είναι το στόμα.

Αυτιά είναι όσοι υπακούουν.

Χέρια είναι όσοι δουλεύουν.

Πόδια οι αποκρισάριοι* κι οι διακονητές.

Λοιπόν, κεφαλή είσαι; Διοίκησε.

Μάτι είσαι; Πρόσεξε, κατάλαβε.

Αυτί είσαι; Υπάκουσε.

Χέρι είσαι; Δούλεψε.

Πόδι είσαι; Διακόνησε.

Αγωνιστείτε να βοηθάτε πάντα ο ένας τον άλλον, είτε διδάσκοντας και βάζοντας στην καρδιά του αδελφού λόγο Θεού είτε παρηγορώντας τον σε καιρό λύπης είτε δίνοντάς του χέρι και βοηθώντας του σε κάποια δουλειά.

Μ' ένα λόγο, καθένας, ανάλογα με τη δύναμή του, όπως είπα, κάντε το παν να ενωθείτε μεταξύ σας.

Γιατί όσο ενώνεται κανείς με τον πλησίον, τόσο ενώνεται και με το Θεό.

Σας φέρνω ένα παράδειγμα από τους πατέρες, για να καταλάβετε τη δύναμη του λόγου

που σας είπα:

Φανταστείτε ένα κύκλο στη γη, δηλαδή μια στρογγυλή γραμμή, χαραγμένη με

διαβήτη, που έχει ένα κέντρο.

Κέντρο ονομάζεται το μέσο ακριβώς του κύκλου. Δώστε προσοχή σ' αυτό που λέω: Υποθέστε ότι αυτός ο κύκλος είναι όλος ο κόσμος, και το κέντρο του κύκλου ο Θεός.

Οι ακτίνες του κύκλου, δηλαδή οι ευθείες γραμμές που οδηγούν από την περιφέρεια στο κέντρο, υποθέστε ότι είναι οι δρόμοι, δηλαδή οι διάφοροι τρόποι ζωής των ανθρώπων.

Όσο προχωρούν οι άνθρωποι προς το κέντρο, ποθώντας να πλησιάσουν το Θεό, τόσο βρίσκονται κοντά και στο Θεό και μεταξύ τους.

Και όσο πλησιάζουν το Θεό, πλησιάζουν και ο ένας τον άλλο.

Όσο πάλι πλησιάζουν ο ένας τον άλλο, τόσο πλησιάζουν και το Θεό.

Αντίστροφα τώρα, φανταστείτε το χωρισμό:

Όσο απομακρύνονται από το Θεό και γυρίζουν πίσω, προς τα έξω, τόσο αποχωρίζονται και μεταξύ τους.

Και όσο απομακρύνονται μεταξύ τους, τόσο απομακρύνονται κι από το Θεό.

Τέτοια είναι η φύση της αγάπης:

Όσο είμαστε έξω και δεν αγαπάμε το Θεό, τόσο έχουμε απόσταση κι από τον πλησίον.

Αν όμως αγαπήσουμε το Θεό, όσο τον πλησιάζουμε με την αγάπη μας, τόσο αυτή η αγάπη μας ενώνει και με τον πλησίον.

Και όσο ενώνεται κανείς με τον πλησίον, τόσο ενώνεται και με το Θεό...

* Οι μοναχοί που αντιπροσωπεύουν το μοναστήρι τους στις εξωτερικές υποθέσεις του.

Απόσπασμα από τον λόγο του Αββά Δωροθέου, «Περί του μην κρίνειν τον πλησίον», όπως περιέχεται σε μετάφραση στη Σειρά Φυλλαδίων, «Φωνή των πατέρων» των εκδόσεων της Ιεράς Μονής Παρακλήτου, αριθμός 1, που τιτλοφορείται «Μην κατακρίνεις».

<https://bit.ly/3nbHzZG>